

Arrest

nr. 334 666 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 15 april 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 april 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bakongo etnie. U bent geboren in Luanda, waar u uw hele leven woont. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent werkzaam als verpleegkundige.

Eind 2018 start u een relatie met T.. Jullie relatie duurt een 4-tal maanden, tot u ontdekt dat hij lid is van een criminele bende. U wordt bedreigd en overvallen.

U verkrijgt een toeristenvisum via de Portugese ambassade. U verlaat Angola op 8 maart 2019 en komt enkele dagen later aan in België. U trekt in bij uw zus I. in Kortenberg en helpt haar in het huishouden aangezien zij enkele medische problemen heeft. U dient een verzoek tot internationale bescherming in op 14 april 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een Angolese identiteitskaart, een paspoort, een kiezerskaart en een studentenkaart.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. U verklaart in maart 2019 in België te zijn aangekomen (bijlage 26 + Verklaring DVZ, p. 12), terwijl u pas een verzoek tot internationale bescherming indient op 14 april 2022. Gevraagd naar de reden dat u gewacht heeft om in België een verzoek in te dienen, verklaart u bij uw zus verbleven te hebben en voor haar en haar kinderen gezorgd te hebben omdat zij zwanger was en een operatie moest ondergaan (notities CGVS, p. 12-13). U verklaart verder dat uw zus zich garant wou stellen voor uw verblijf in België, maar dat zij u uiteindelijk aanraade om een verzoek in te dienen. Uit een uittreksel uit het wachtregister blijkt echter niet dat u ergens bij een Belgische administratieve dienst gekend was (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Er mag van u dan ook verwacht worden dat u zo snel mogelijk de gelegenheid grijpt om met uw vrees voor vervolging een internationale bescherming te bekomen. Dat u naliert dit te doen, tast de gegrondheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds fundamenteel aan.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen van gemeenrechtelijke aard zijn. U verklaarde immers Angola verlaten te hebben omwille van bedreigingen en overvallen door een criminele bende waarvan uw vriendje lid is (notities, p. 14-16). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.

Aangaande uw vrees voor uw ex-vriendje T. en zijn criminele bende kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden:

- Gevraagd of T. nog **andere namen of bijnamen** heeft, verklaart u zijn volledige naam niet te kennen en niet te weten of hij bijnamen heeft (notities CGVS, p. 9). Later verklaart u echter dat T. ook J. genoemd wordt (notities CGVS, p. 15).

- **U kent de naam van de bende van T. niet** (notities Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, p. 19).

- Voor de Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart u **twee keer** bij T. thuis geweest te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hoewel u voor het CGVS verklaart **drie keer** bij hem thuis geweest te zijn (notities CGVS, p. 14 + p. 16). Uw verklaring dat u niet wist hoe het er tijdens uw onderhoud bij de DVZ aan toe zou gaan, kan niet weerhouden worden als geldige verklaring aangaande dit verschil (notities CGVS, p. 21).

- De doorleefdheid van uw verklaringen wordt verder aangetast doordat u **de problemen met uw ex-vriendje niet aanhaalt wanneer de interviewer polst naar de redenen dat u zich niet elders in Angola zou kunnen vestigen** (notities CGVS, p. 11).

- **Sinds uw aankomst in Europa heeft niemand u nog iets verteld over T.** (notities CGVS, p. 10 + p. 21), hoewel u nog contact heeft gehad met uw moeder, uw zus en collega's van het ziekenhuis waar u werkte. Dit prangt des te meer daar hij wel weet waar u woonde en werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 + notities CGVS, p. 17).

- **Het is niet aannemelijk dat u uw zus bij wie u meerdere jaren verbleef nooit zou gesproken hebben over T.** (notities CGVS, p. 17-18).

- Hoewel er bij u thuis ingebroken werd en u twee maal overvallen werd op straat (notities CGVS, p. 15 + p.20-21) heeft u **geen hulp gezocht bij de Angolese autoriteiten** (notities CGVS, p. 20-21) omdat er toch niets zou gebeuren met uw klacht. U haalt geen andere redenen aan waarom u niet naar de politie gegaan bent. Dit prangt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u een **zekere mate van zelfredzaamheid** heeft, u vatte immers een opleiding verpleegkunde aan en werkte zowel in een ziekenhuis als een apotheker (notities CGVS, p. 6), wist identiteitsdocumenten aan te vragen bij de Angolese autoriteiten in zowel Luanda als via de Angolese ambassade te Brussel (notities CGVS, p. 5) en heeft zelf een visum via de Portugese ambassade aangevraagd (notities CGVS, p. 12).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt tevens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid aantasten.

Voor de DVZ verklaart u slechts **één zus** te hebben, nl. I. in Kortenbergh (Verklaring DVZ, vraag 18). Voor het CGVS verklaart u **twee zussen** te hebben, I. in België en E. in Angola (notities CGVS, p. 8).

Voor de DVZ verklaart u dat uw moeder overleed in **2020** (Verklaring DVZ, vraag 13A), hoewel u voor het CGVS verklaart dat zij in **2021** overleden is (notities CGVS, p. 7).

In het kader van deze procedure legt u een Angolees paspoort, identiteitskaart, kiezerskaart en een studentenkaart neer. In het kader van deze beslissing wordt er niet getwijfeld aan uw identiteit. Deze documenten werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de identiteitskaart via de Angolese ambassade te Brussel uitgegeven werd op 12 januari 2022.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 15/04/2025. Uw advocaat laat op 22/04/2025 weten aan het CGVS dat u geen opmerkingen op de notities van het onderhoud heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart haar voormalige partner te vrezen, die lid is van een bende. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

5.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald haar vrees voor haar ex-partner en diens bende, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, besluit de Raad, na lezing van het rechtsplegingsdossier, dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde

vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. U verklaart in maart 2019 in België te zijn aangekomen (bijlage 26 + Verklaring DVZ, p. 12), terwijl u pas een verzoek tot internationale bescherming indient op 14 april 2022. Gevraagd naar de reden dat u gewacht heeft om in België een verzoek in te dienen, verklaart u bij uw zus verbleven te hebben en voor haar en haar kinderen gezorgd te hebben omdat zij zwanger was en een operatie moest ondergaan (notities CGVS, p. 12-13). U verklaart verder dat uw zus zich garant wou stellen voor uw verblijf in België, maar dat zij u uiteindelijk aanraade om een verzoek in te dienen. Uit een uittreksel uit het wachtregister blijkt echter niet dat u ergens bij een Belgische administratieve dienst gekend was (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Er mag van u dan ook verwacht worden dat u zo snel mogelijk de gelegenheid grijpt om met uw vrees voor vervolging een internationale bescherming te bekomen. Dat u naliet dit te doen, tast de gegrondheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds fundamenteel aan.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen van gemeenrechtelijke aard zijn. U verklaarde immers Angola verlaten te hebben omwille van bedreigingen en overvallen door een criminele bende waarvan uw vriendje lid is (notities, p. 14-16). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.

Aangaande uw vrees voor uw ex-vriendje T. en zijn criminele bende kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden:

- Gevraagd of T. nog **andere namen of bijnamen** heeft, verklaart u zijn volledige naam niet te kennen en niet te weten of hij bijnamen heeft (notities CGVS, p. 9). Later verklaart u echter dat T. ook J. genoemd wordt (notities CGVS, p. 15).

- **U kent de naam van de bende van T. niet** (notities Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, p. 19).

- Voor de Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart u **twee keer** bij T. thuis geweest te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hoewel u voor het CGVS verklaart **drie keer** bij hem thuis geweest te zijn (notities CGVS, p. 14 + p. 16). Uw verklaring dat u niet wist hoe het er tijdens uw onderhoud bij de DVZ aan toe zou gaan, kan niet weerhouden worden als geldige verklaring aangaande dit verschil (notities CGVS, p. 21).

- De doorleefdheid van uw verklaringen wordt verder aangetast doordat u **de problemen met uw ex-vriendje niet aanhaalt wanneer de interviewer polst naar de redenen dat u zich niet elders in Angola zou kunnen vestigen** (notities CGVS, p. 11).

- **Sinds uw aankomst in Europa heeft niemand u nog iets verteld over T.** (notities CGVS, p. 10 + p. 21), hoewel u nog contact heeft gehad met uw moeder, uw zus en collega's van het ziekenhuis waar u werkte. Dit prangt des te meer daar hij wel weet waar u woonde en werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 + notities CGVS, p. 17).

- **Het is niet aannemelijk dat u uw zus bij wie u meerdere jaren verbleef nooit zou gesproken hebben over T.** (notities CGVS, p. 17-18).

- Hoewel er bij u thuis ingebroken werd en u twee maal overvallen werd op straat (notities CGVS, p. 15 + p. 20-21) heeft u **geen hulp gezocht bij de Angolese autoriteiten** (notities CGVS, p. 20-21) omdat er toch niets zou gebeuren met uw klacht. U haalt geen andere redenen aan waarom u niet naar de politie gegaan bent. Dit prangt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u een **zekere mate van zelfredzaamheid** heeft, u vatte immers een opleiding verpleegkunde aan en werkte zowel in een ziekenhuis als een apotheker (notities CGVS, p. 6), wist identiteitsdocumenten aan te vragen bij de Angolese autoriteiten in zowel Luanda als via de Angolese ambassade te Brussel (notities CGVS, p. 5) en heeft zelf een visum via de Portugese ambassade aangevraagd (notities CGVS, p. 12).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt tevens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid aantasten.

Voor de DVZ verklaart u slechts één zus te hebben, nl. I. in Kortenbergh (Verklaring DVZ, vraag 18). Voor het CGVS verklaart u twee zussen te hebben, I. in België en E. in Angola (notities CGVS, p. 8).

Voor de DVZ verklaart u dat uw moeder overleed in 2020 (Verklaring DVZ, vraag 13A), hoewel u voor het CGVS verklaart dat zij in 2021 overleden is (notities CGVS, p. 7).

In het kader van deze procedure legt u een Angolees paspoort, identiteitskaart, kiezerskaart en een studentenkaart neer. In het kader van deze beslissing wordt er niet getwijfeld aan uw identiteit. Deze documenten werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de identiteitskaart via de Angolese ambassade te Brussel uitgegeven werd op 12 januari 2022."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster betoogt dat zij pas op 15 april 2022 om internationale bescherming verzocht omdat zij bij haar zus woonde en zich er veilig voelde, doch dat dit geen permanente oplossing was en dat zij geen andere mogelijkheid had, wanneer zij niet meer bij haar zus kon blijven wonen, dan om internationale bescherming te verzoeken omdat terugkeren naar Angola absoluut geen optie was daar haar leven er in gevaar zou zijn, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerder aangehaalde verschoning voor het feit dat zij pas in 2022 om internationale bescherming verzocht terwijl zij reeds in maart 2019 in België aankwam. Hiermee werpt zij dan ook geen ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoekster dat T. haar niet veel vertelde over zichzelf en zijn criminele bende en dat zij zich er niet verder over heeft geïnformeerd omdat zij deze traumatische periode wil vergeten. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over de kernelementen van zijn vluchtrelaas tracht te informeren. Dat verzoekster naliet dit te doen, zoals op pertinente wijze wordt gemotiveerd in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel objectief stuk bijbrengt ter staving van haar bewering dat criminele bendes in Angola geen schrik hebben van de politie en de autoriteiten en dat zij er vrij spel hebben, reden waarom zij geen schijn van kans zou hebben om effectief door de Angolese autoriteiten beschermd te worden tegen de criminele bende van T. Zij komt dan ook niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster enkel dat zij geen klacht indiende omdat er toch niets met haar klacht zou gebeuren. Nergens vermeldde zij dat criminele bendes in Angola vrij spel zouden hebben en geen schrik zouden hebben van de Angolese politie en autoriteiten.

Waar verzoekster stelt dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken amper de kans kreeg om haar verhaal te doen, dat zij er werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en dat haar werd meegedeeld dat zij de kans zal krijgen om bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alles uitgebreid te vertellen, dient erop gewezen dat verzoekster nooit eerder verklaarde dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou hebben gekregen om de kernelementen van haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Evenmin maakte zij melding van fouten tijdens dit interview. Dat haar verklaringen tijdens dit interview niet overeenstemmen met hetgeen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde, zoals in de voormelde, pertinente, motieven uit de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Waar zij in haar verzoekschrift volhardt in hetgeen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde, komt zij niet verder dan het volharden in een versie van deze terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER